

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah (Gorenjsko).

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priložne računi se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: Vabilo na naročbo. — Prezimovanje čebel. — Deželna sadna razstava v Ljubljani. (Konec.)
— Naši dopisi.

Vabilo na naročbo.

Hitro poteka čas! Jadrno drvé se dan za dnevom, teden za tednom, leto za letom v dolgo večnost, od kodar se nič več ne povrne. Ni več veliko dni, in leto 1888. zginilo bo za drugimi njegovimi predniki. S tem pa poteka leto, poteka tudi **šesti** tečaj našega lista. Šest let je že tedaj, kar roma naš list med slovenski svet, da tu budi in spodbuja čebelarje in sadjerejce, naj ne opešajo na tem poti. Šest let že podučuje nevedne in jim daje duševne pomoči in svetá pri njih delu. Vsem res ni mogel pomagati, a kdo pa je tak, da to zmore. Še Bog vsem ne ustreže, bo pa revni list, kateremu se od vseh strani zapreke stavijo. Največja ovira je — slabo in neredno plačevanje udov. Upamo pa, da bodo ti vendar svojo dolžnost storili in nam poslali mali znesek, ki so ga nam še na dolgu.

Naš list ostane tudi v prihodnje to, kar je bil do sedaj. Prinašal bode po mogočnosti podučne članke, tako za čebelorejo, kakor za sadjarstvo. Svojim naročnikom bode pripovedoval novosti v čebelarstvu in sadjereji. Kedor bode potreboval svéta, pripravljeni bodemo mu pomagati, kakor bodemo najboljše mogli.

Obračamo se tedaj prav vljudno do naših p. n. sporočevalcev in dopisovalcev, naj nam še v prihodnje zvesti ostanejo in nam skušnje ter novosti sporočé, da jih v listu objavimo.

Dalje se obrnemo še do naših p. n. udov in naročnikov ter vse vabimo in prosimo, naj nam še v prihodnjem letu zvesti ostanejo, ter naj skušajo pridobiti nam še novih udov, ker le potem, da bodemo imeli dovolj gmotne podpore, bode moglo društvo pošteno izhajati in svoj list redno izdajati.

Naročnina ostane pri starem, namreč za ude 1 gld., za neude ali naročnike 1 gld. 30 kr.

Naročnina se pošilja **predsedništvu čebelarskega in sadjerejskega društva na Jesenicah (Gorenjsko)** in sicer najlažje po poštni nakaznici (Postanweisung).

Z Bogom! Na zdravje in na svidenje v prihodnjem letu! Vesele in srečne praznike želi in vošči vsem

predsedništvo.

Prezimovanje čebel.

(Gregor Ropper.)

Ako hočemo čebele čez zimo zdrave prerediti, moramo si najprvo za plemo pripravnih panjov odbrati. Ti panjovi morajo imeti gosto in nikdar nad dve leti staro satovje, dobro ter rodovitno, pa tudi ne nad dve leti staro matico, primerno čebel in medu. Ako imajo panjovi, za plemo odbrani, premalo medu, moramo jim vzpomladi prezgodaj krmiti, da nam lakote ne poginejo, to pa prouzroči veliko zgubo čebel, večkrat pa še celo nevarno bolezen — grižo. Če imajo pa plemenjaki preveč medu, ima matica vzpomladi premalo prostora za polaganje ploda. Najboljše je, ako ima tak panj 10 do 15 *kg* notranje teže, potem takem imajo čebele dovolj živeža do aprila, ko si že same lahko potrebnega živeža po cvetji naberejo, ker takrat, če je spomlad le količkaj ugodna, cvete že toliko cvetok, da dajo čebelam primerne živeža in tudi cvetnega prahu za krmenje ploda.

Ravno tako mora imeti plemenski panj primerno čebel. Premajhna družina čebel postane lena, in sicer tako, da še vzpomladi ponujane medu iz koriteca ne znosi. Prav rado se zgodi, da tak slabo obljuden panj vsled zimskega mraza grižo dobi, in panj je — zgubljen.

Panju, kateremu smo v jeseni preveč čebel dodali, zavoljo preobilnega sopuha (soparice) satje splesnuje in to rojenji najbolj škoduje. Tudi zavoljo preveč okuženega zraka matica rodovitnost zgubi in poleg tega še veliko čebel pogine, dokler ne morejo izleteti. Najboljši plemenjak je tisti, kateri ima že sam precej čebel, takšnemu jih ni potrebno dodajati. Nekako najbolj primerno je, ako jih ima 4 litre, in le toliko jih je dobro dodati, da se ta mera dopolni. Ako imamo čebele v praznem panju, zmerimo jih prav lahko, ali prav za prav zračunimo. Stresemo jih k zadnji končnici in tu zmerimo koliko jih je. V jednom kubičnem decimetru ali v enem litru je navadno po 3000—3200 čebel, na en kubični centimeter pridejo tri čebele.

Tudi panji (čebelno prebivališče) niso vsi enako dobri za prezimovanje. Pri nas navadno čebele kar v čebelnjaku prezimujemo, in za tako prezimovanje so najboljše ležeči in precej dolgi panjovi z velikim letavnikom (žrelom). Letavniki, ki so 12—14 *cm* dolgi in 9 *mm* visoki, se čez zimo popolnoma odprti pusté. Takšni panji se v jeseni, posebno pri zadnji končnici, dobro odenejo. Če je čebelam po zimi premraz se k zadnji končnici stisnejo; ako jim je pa pretoplo, sečejo bolj k prednji končnici in si tako same iz zadrege pomagajo.

Velik letavnik koristi:

1. da po zimi manj zamrzne,
2. da čebele dobé več zdravega zraka in potem takim bolj zdrave ostanejo,
3. da čutijo bolj zunanjo spremembo vremena ter pri mrzlem vetru bolj doma ostanejo, a pri toplem solnčnem dnevu gredo v večjem številu predigravat,
4. da jim satje manj plesnije, in zaradi tega toliko gotovejše rojijo,
5. da jim pri dobri paši huda vročina manj škoduje, in čebele lažje na pašo leté.

Ako čebele popolnoma zdrave denemo v prezimovanje in jim mir ter toploto oskrbimo, lahko precej dolgo brez izleta zdrave ostanejo. Ako jim prepozno v jeseni čebel in medu dodajemo, ali če predolgo na pašo leté in se potem naenkrat hud mraz naredi, dobijo še v jeseni grižo. Ako je potem nekoliko za izlet pripravnih dni, čebele večinoma ozdravijo, toda ne popolnoma, kakor hitro so nekoliko dni zadržane, da ne morejo izleteti, se jim griža zopet ponovi. Grižo dobé tudi, ako se zavoljo premajhne družine ali preslabe odeje premrazijo, ali če se zavoljo premajhnega letavnika in preobilne družine v panji preveč nezdravega sopuha naredi, dalje če se mraz in toplota prehitro spreminjata in če čebele v zimskem času nimajo pokoja.

Ako čebele le v čebelnjaku prezimujemo in nastanejo prehudi mrzli vetrovi, zaprimo na nekoliko dni prednje čebelnjakove vrata, a predolgo jih ne pustimo zaprte, sicer čebelam satje plesnije. V najhujši zimi naredimo čebelam tudi senco, da jih solnce v zimskem spanji ne bo motilo.

Denimo le dobre panjove v prezimovanje in jih dobro oskrbujmo, dobili bomo vzpomladi popolno zdrave čebele, le kakih deset muh bo mrtvih v panji, katere pa navadno zavoljo silne starosti poginejo.

Ko pomlad nastopi, da že v sredi meseca marca je večinoma vreme že toliko toplo, da čebele lahko vsaki dan iz panjov leté, takrat je dobro, da se jim pri sprednjem konci panja nekoliko satja odvzame. Posebno plesnivo in nesnažno satje jim odstranimo, sicer ne bodo rojile. Pritaknimo jim še letavnike, da bodo čebele obširnejše sedle, satje ocedile in več ploda ogrevale. Močnim panjem se letavnik pripre za jedno četrtno, a bolj slabim za polovico. Tako zamašeni ostanejo naj do rojenja.

Vzpomladi potrebujejo čebele veliko vode za izrejo ploda; dobro bo, ako jim te nalijemo v koritce ter jo do satja porinemo, da bodo čebele v bolj mrzlih vetrovnih dnevih bolj doma ostale in se ne zunaj pozgubile.

V številkah 9. in 10. tega lista smo brali, kako se v sneg zakopane čebele dobro in brez živčaja lahko prezimijo. Da imajo v sneg zakopane čebele primerno in nespremenljivo toploto, in da zavoljo tega nič ne použijejo, to je vrjetno. Na prostem zraku stoječi panjovi, čeravno so odeti, gotovo veliko več mraza pretrpé, kakor one v sneg zakopane; vsaj tudi zemlja pod snegom ne zmrzne, ako ni že popred zmrznila. Tako prezimovanje zamore se, po mojih mislih, le tam izvršiti, kjer veliko suhega snega pade. Pri nas je to nevarno delo, ker se pogosto pripeti, da v sredi zime postane južno vreme in začne dežvati, to ravno bilo bi čebelam gotovo na kvar. Vendar pa je pri tem, kakor pri vsakem drugem delu, treba poskušnje. Poskutiti se mora, kako bi se mokrota pridrževala ali od panjov obvarovala.

Nekateri čebelarji svoje čebele tudi v kletih prezimijo. Ti naj poskusijo k panjovom naložiti suhega snega ali ledu in sicer v ta namen, da bi čebele bolj zdrave ostale, da bi manj medu použile, ter da bi jih mogli dalje časa v kleti imeti, ker na prostem se jih v zgodnji pomladi navadno veliko pozgubi. Različne poskušnje so potrebne, vsaj še navadni rek med ljudmi to potrjuje, ki pravi:

„Kaj je boljšega, nego dobra skušnja.“

Deželna sadna razstava v Ljubljani.

(Konec.)

Ker se je tako obilno razstavljavcev te razstave udeležilo, ni nam skoro mogoče, da bi vse po imenih našeli ter zraven še povedali, kaj in koliko je kdo razstavil, zato hočemo našteti le tiste razstavljalce, ki so bili odlikovani. Imena dotičnih so:

V I. skupini: Sveže sadje.

(Producenti.)

a) Z zlato svetinjo:

Dr. Adolf Eisl v Ljubljani, Fran Kavčič v Šent-Vidu pri Vipavi.

b) S sreberno svetinjo:

Na Gorenjskem: Baron O. Apfaltrern v Križi, Ivan Baumgartner na Fužinah, dr. M. Godec v Zeleznikih, Anton Hudovernik na Bledu, F. Jarc v Medvodah, Janko Krsnik na Brdu, Marija Kecec v Kamniku, Janez Mallner na Bledu, Adolf Muhr na Bledu, Matija Pršin na Rožniku, Matej Pire v Kranji, Viktor Rohrmann v Ljubljani, Alojzij Schrey na Jesenicah.

Na Dolenjskem: Alojzij Bajer v Križi pri Litiji, oskrbništvo graščine boštanske, J. Hotschewer na Krškem, Štefan Jaklič v Šent-Vidu pri Zatičini, pl. J. & Ph. Lenk na Raki, dr. I. Namorš na Jesenicah ob Savi, Feliks Reya pl. Castelleto v Nemški vasi.

Na Notranjskem: Mat. Ambrožič v Novi Sušici, Jakob Barbo v Rateževem Brdu, J. Dekleva v Postojini, Fran Gollob v Lesnem Brdu, Gabrijel Jelovšek na Vrhniki, Hinko Kavčič na Razdrtem, Josip Lenarčič na Vrhniki, Fran Kotnik na Vrdu.

c) Z bronasto svetinjo:

Na Gorenjskem: J. Ambrožič v Ljubnem, Fran Avbelj v Pečah, Ivan Brdnik v Šmartinu pri Dobravi, Fran Dolinar v Šujci, Ferlan v Gorenji Vasi, Fran Huber v Goricah, kmetijska podružnica v Kranji, Ivan Kosler v Ljubljani, Fran Omejec v Ljubljani, Janez Petrič v Blagovici, P. Pogačnik v Blagovici, Andrej Stare v Bitnjem, Matija Stare v Podjelji, Primož Stare v Podjelji, Josip Šimenc v Podgori, Mihael Tavčar v Rečici, Albert Vodnik v Podutiku, Ivan Wilfan na Črnučah, Josip Zdešar v Utiku.

Na Dolenjskem: Grofinja Valeska Barbo, Fran Berdavs v Vidmu, Karol Hofer na Čateži, dr. Avgust Kulavie v Toplicah, Mihael Klun v Podstenah, Ignacij Mahkovec na Jančem, Ivan Pezdirec v Draščah, Peter Režek v Starem trgu,

Josip vitez Savinscheg v Metliki, Ivan Šušteršič v Semiči, Matija Verderber na Kočevski Reki, Anton Zavrl v Svibnjem, Janez Zadnik v Podstenah.

Na Notranjskem: Anton Jeršan na Unci, Josip Potepan v Dolenjem Zemonu, Fran Tršar na Vrhniki, Ivan Valenčič v Kilovčah.

d) S priznanjsko diplomo:

Na Gorenjskem: Fran Alič v Utiku, Luka Blejec v Trzinu, Mihael Bregant v Selcih, Gregor Dane v Trzinu, Peter Dolinar na Dobrovi, Janez Grašič na Golniku, Lorenc Hribar v Križi, Gregor Jakelj v Rudniku, Anton Jarc v Gabriji, Matevž Janežič v Domžalah, Blaž Jelenc v Dražgošah, Janez Jeraj v Smledniku, Jurij Kmetič v Trzinu, Henrik Korn v Ljubljani, dr. Josip Kosler v Ljubljani, Anton Kozamernik v Utiku, Marko Kovšca v Kropi, Gregor Koželj v Šent-Gothardu, Janez Ložar v Trzinu, Janez Lužar na Klanci, Anton Novak v Razorih, Luka Osevník na Kolovci, Jože Paplar na Brezovici, Jakob Pršin v Stožicah, Tomaž Petrovec na Čemšeniku, Ivan Podlogar v Ljubljani, P. Pogačnik v Blagovici, graščina v Podvinu, Fran Praprotnik v Preski, Ivan Prebil na Dobrovi, Josip Rak v Prevojah, Ivan Rulic v Ljubljani, Ivana Schwarzl v Prevojah, Jarnej Slapnik v Zgoranjem Tuhinji, Simon Slapnik v Špitaliči, Anton Suhadolec v Gabriji, Nikolaj Stanonik v Šmartnem pri Kranji, Fran Tavčar v Besnici, Avgust Vester v Ljubljani, Gašpar Volk v Češenici, Ivan Waland v Hlebeah, Ivan Zupan v Kropi, župnija na Dovjem.

Na Dolenjskem: Fran Andoljšek v Velikih Poljanah, Fran Andolšek v Velikih Poljanah hiš. št. 9, Ivan Čampa v Zapotoku, Mat. Eisenzopf v Starem Logu, Martin Gornik v Gabrovi, Henrik baron Gagern v Mokricah, Jakob Kalan v Morovci, Fran pl. Langer v Prežeku, Ivan Lapajne na Krškem, Peter Lesar v Zapotoku, Martin Lovšin v Zapotoku, Fran Lunder na Raki, oskrbništvo graščine Impolske, Ivan Petek v Kresnicah, Pavel Povše na Pristavi, Josip Samida v Kočevski Reki, Fran Schweiger v Radovljici, Martin Skubie v Ribnici, Ivan Šašelj v Adlešičah, Ignacij Vrančič v Zagradi, Alojzij Vidovič v Dolščaku.

Na Notranjskem: Matija Erjavec v Vipavi, Gabrijel Jelovšek na Vrhniki, Mihael Kalan v Št. Petru, kmetijska podružnica v Senožečah, Anton Korenčan na Vrhniki, Janez Oblak v Borovnici, Fran Ogrin na Vrhniki, Andrej Perne v Šturijah, Ivan Poženel na Rakeku, Fran Premrov v Martinjaku, Fran Suhadolnik v Borovnici, Ivan Tomšič na Vrhniki, Josip Vrbič v Bistri, Lorenc Vrbič v Borovnici, Tomaž Železnik v Polhovem Gradcu.

(Razstavniki nabranih zbir.)

Častna darila v denarji so dobili: Deželno darilo v znesku 5 cekinov kmetijska podružnica v Ratečah;

deželno darilo v znesku 4 cekinov Fran Klinar v Hrušici pod Ljubljano;

od daril, ki so bila že omenjena v tem listu, dobili so po 1 ali 2 cekina nastopni razstavniki:

Na Gorenjskem: Karol Bernard v Bohinjski Bistrici, Franc Bizjak v Draževniku, Valentin Burnik v Kamniku, Josip Fajdiga v Kamniku, Anton Javoršek v Mengiši, Jakob Pretnar v Srednji Vasi, Martin Potočnik v Sori, Matija Rant na Dobrovi, Josip Ravhekar v Bohinjski Bistrici, A. Rozman v Žabnici, Fran Stupar v Vodichah.

Na Dolenjskem: Lavoslav Abram v Kostanjevici, Jurij Adlešič v Šmartinu, Josip Erker v Stari Cerkvi, Kristijan Engelman v Starem Trgu, Matija Hudovernik v Dobropoljah, Josip Franke v Šent Petru, Fran Koncilja v Žušemperku, Janez Saje v Šent Jerneji, Alojzij Jerše v Trebnjem.

Na Notranjskem: Karol Demšar v Senožečah, Karol Dermelj v Cerknici, Gustav Grossmann v Rakitniku, Anton Pegam na Planini pri Vipavi, Josip Potepan v Dolenjem Zemonu, Josip Žirovnik v Begunjah.

Presojevalni odbor je poluletno žrebe, katero je dal gospod H. pl. Obraczay za najboljšega dolenjskega razstavnika kmetijskega stanu, prisodil g. Antonu Planinecu, predstojniku kmetijske podružnice.

II. skupina: Sadni izdelki.

- a) s častno diplomom kot največjo odliko: Avgusta Tschinkelna sinovi v Ljubljani;
- b) s srebrno svetinjo: Mihael Ambrožič v Mojstrani, Matija Erjavec v Vipavi, Rudolf Kirbiseh v Ljubljani, Fran Kotnik na Vrdu, dr. Namorš na Jesenicah, opravišstvo graščine Impolske, Edvard Voltmann v Ljubljani;
- c) z bronasto svetinjo: Gustav Delcot v Kostanjevici, Franc Dolinar v Veliki Dolini, Anton Domicelj v Zagorji, knezoškofijska kuhinja v Ljubljani, kmetijska podružnica v Boštanji, Jakob in Srečko pl. Lenk na Raki, Julij Stare v Kamniku, Ivan Šašel v Adlešičah, Ivan Urbančič v Trnovem, Anton Uršič v Šent Vidu, Ivan Walland v Hlebeah;
- d) s priznanjsko diplomom: Grofinja Valeska Barbo v Radeleci, Fran Gollob v Lesnem Brdu, Josip Erker v Stari Vasi, Franc vitez Langer v Bršlinu, kmetijska podružnica v Radečah, Fran Mrcina na Gočah.

III. skupina: Drevesečni izdelki.

- a) s srebrno svetinjo: Baron Henrik Gagern v Mokricah;
- b) z bronasto svetinjo: Fran Jare v Medvodah.

IV. skupina: Sadjarsko orodje in stroji.

- a) državno srebrno svetinjo: Anton Juvan v Ljubljani, Miklavž Hoffmann v Ljubljani;
- b) priznanjsko ali pohvalno diplomom dobili so za izvrstno ali dobro vrejeno zalogo strojev: Franc Detter v Ljubljani, Andrej Druškovič v Ljubljani, Fran Terček v Ljubljani.

Oddelek B.

Šolsko vrtnarstvo:

- a) častno diplomom, podpisano od gospoda deželnega predsednika kot prvomestnika c. kr. deželnega šolskega sveta, srebrno sadjarsko svetinjo in častno darilo v denarji: Vojteh Ribnikar, nadučitelj v Dolenjem Logateci, Janko Žirovnik, nadučitelj v Zgornjih Gorjah, Franc Lavrič, nadučitelj v Škocijanu;
- b) bronasto svetinjo s častnim darilom: Viljem Gebauer, učitelj v Tržišči;

- c) bronasto svetinjo: Lavoslav Abram, nadučitelj v Kostanjevici, Josip Jerin, nadučitelj v Toplicah, Josip Franke, nadučitelj v Sent Petru, Matevž Germ, učitelj v Adlešičah, Matija Hudovernik, nadučitelj v Dobrepoljah, Fran Klinar, učitelj v Spodnji Hrušici, Martin Potočnik, učitelj v Sori, Matija Rant, nadučitelj na Dobrovi, Josip Žirovnik, nadučitelj v Begunjah pri Cirknici;
- d) priznanjsko diplomo: Jurij Adlešič, nadučitelj v Šmartnem pri Litiji, Karol Bernard, nadučitelj v Bohinjski Bistrici, Karol Dermelj, nadučitelj v Cirknici, Martin Gerčar, nadučitelj v Slavini, Anton Javoršek, nadučitelj v Mengiši, Kobj, učitelj v Hotederšici, Fran Koncilija, nadučitelj v Žužemperku, Mihael Mežan, učitelj na Slapu, Ivan Poženel, nadučitelj na Rakeku, Fran Praprotnik, učitelj v Preski, Leopold Punčuh, učitelj v Podvelbu, Fran Trošt, učitelj v Vodichah, Ljudevit Vagaja, učitelj v Pirničah.

Oddelek C.

Vinska pokušnja:

- a) častno diplomo kot največjo odliko: Baron Rudolf Apfaltrern, graščak v Krupi;
- b) srebrno svetinjo: Deželna kmetijska vinarska in sadjarska šola v Grmu, Mreina na Gočah, Matija Lavrenčič na Vrhpolji, Fran Kavčič v Šent Vidu, Filip Vrtovec v Šent Vidu, Henrik baron Gagern v Mokricah;
- c) bronasto svetinjo: Viljem Pfeifer na Krškem, Florijan Zorko v Družinski Vasi, J. Hladnik na Gočah;
- d) priznanjsko diplomo je dobilo še 15 drugih razstavnikov.

Naši dopisi.

Iz Celovške okolice. Pri nas so imele čebele srednjo letino. V spomladi so imele dobro pašo, a od 15. junija do 15. avgusta pa je bilo silno slabo. Na ajdovem cvetju je bila dobra paša, toda le kratka. Panjovi, ki so precej satja imeli, bili so dobri, a tisti, ki so morali satje še delati in so s tem najboljšo pašo zamudili, bili so slabi.

Leta 1887. po dokončani jesenski paši, odbral sem 10 panjov za pleme, ki so skupaj tehtali 135 kg vznotranje teže. Od teh sem dobil meseca maja 26 rojev, iz katerih sem naredil 20 mladičev (panjov), tako da sem v tem letu imel 30 panjov čebel. Teh 30 panjov tehtalo je po dokončani jesenski paši 311 kg vznotranje teže. Za pleme pridržal sem si 10 panjov, ki tehtajo 120 kg vznotranje teže.

Gregor Ropper.

Iz Postojnske okolice. Gospod urednik, slaba čebelna letina je vzrok pomanjkanja dopisov; kajti ako ima čebelar pri vsej svoji marljivosti in delavnosti tako slabo letino, kakor je bila lani in letos, zmanjka mu poguma in veselja do pisanja, čeravno morebiti prav obilo pripravljenega blaga ima. Pretekla zima je bila huda za čebele in čebelarje. Čebele so morale biti 4 mesece vedno zaprte. Zadnje dni meseca marca začeli smo čebelujake odpirati in s strahom panjove pre-

gledovati, koliko je še živih in koliko že mrtvih čebel. In res je pri marsikaterem čebelarju strah opravičen, ker vsled pregledovanja prepričal se je, da mu je v hudi zimi polovico, nekaterim tudi več čebel pomrlo. Pa tudi tisti panjovi, ki so še živi ostali, imeli so zelo malo ljudstva in so zaradi tega prav počasi napredovali. Temu slabemu napredku je pa tudi deževen in še celo snežen april precej pripomogel. No, mesec maj se je pač svojega imena vrednega skazal, ko bi ga bil le hotel še juni posnemati; a bilo je vse drugače. Suša je polagoma nastala in čebelam rojenje obilo ovirala. Nadejali smo se, da bodo čebele še mesca julija rojile, a tudi zdaj nam je spodletelo, ker začelo je deževati, kar čebelam zopet ni bilo ljubo. Tako je pretekel čas rojenja in rojev dobili smo prav malo. Jaz dobil sem od 30 plemenjakov 40 rojev, a 30 starcev ostalo je jalovih. Pomladna paša in roji, to vse je šlo po vodi, edino upanje je bilo še, da bodo čebele na jesen težke, a tudi to zadnje upanje se nam ni izpolnilo, kajti čebele ostale so lahke in ni bilo kaj prodajati. Razderl sem 30 panjov in dobil kakih 70 *kg* medu. Črez zimo pustil sem 74 plemenjakov, ki pa tudi niso preveč težki; nekaterim bilo je treba še nekoliko dodati, da bodo lažje zimo prebili in boljši ostali. Tolažimo se pa zopet, da bode drugo leto boljše.

Sajeric.

Iz Stare Šrange pri Vrhniki. Ker se leto h koncu bliža, hočem nekoliko površno opisati letošnje čebelarstvo leto. Žalovali pač po starem letu ne bomo, ker čebelarji bili smo tepeni po žepu. Tako slabih čebel že več let ni bilo. V skrbi smo, kaj bode v prihodnjem prezimovanju.

Jaz kot čebelar novinec nastavljal sem v svoj čebelnjak 10 plemenjakov, ki so mi še dosti dobro rojili in mi dali večjidel po 2 roja, le od dveh panjov dobil sem tretjiča, 1 panj ostal je jalove. Prvega roja dobil sem 16., drugega 18., dva roja pa 19. maja. Tako lepo so se razvrstili, da sem 6 prvičev zaporedoma dobil. Ti prviči so mi v juliju dali močne vnuke, dva še celo drugiče. Prvega drugiča od starcev dobil sem 27. maja, tretjiča pa 31. dan maja. Ostali drugiči so se mi pri rojenju večinoma združili, ali pa sem sam po dva in dva združil, in ti so zdaj lepi plemenjaki.

Neko nedeljo sem pred čebelnjakom sedé opazoval pridne čebelice. Kar zapazim drugiča, katerega sem pred 3 dnevi kar samega vsadil, ki se je začel podajati ven na toplo solnce in se vrtiti pred čebelnjakom. Jaz ga radovedno gledam, misleč, da se je šel malo spreleteti, a zginil je kot blisk, da sam nisem vedel kam. Morda si je šel boljše sreče iskat, kakor marsikateri Slovenec, ki si gre tja črez morje iskat boljše dežele, toda ne najde je nikjer.

Za pleme pustil sem 14 panjev različne teže. Prviči, ki so vnuke dali, tehtali so s panjem vred 15 do 17 funtov, le eden je tehtal 27. Drugiči, ki so bili združeni, so imeli od 19 do 21 funtov, en drugič, ki je bil sam, tehtal je 12 funtov. Vnuki so imeli po 13 do 14 funtov. Bolj lahke vnuke sem podrl. Starci so bili težji, najboljši je imel 17 *kg*.

Sadje je pri nas srednjo mero obrodilo.

Pozdrav vsem čebelarjem!

Štefan Petkovšek.